

[Weikop.]

den var en helt anden end i dag. Det var dengang, da den socialdemokratiske regering havde, om jeg så må sige — ikke taget pengene selv, nu skal man jo ikke fornærme nogen — men havde tømt valutakassen, der havde været devaluering og mange andre ting, da vi kom til, og derfor var det som et led i foranstaltningerne, at jeg måtte gå til at lave et avancestop, til trods for at jeg vægrede mig, så godt jeg kunne. Men hvem var det, der krævede det avancestop? Det tror jeg også nok den højtærede handelsminister erindrer. Det var selvfølgelig socialdemokraterne. Men hvem der var mest ivrig, det var såmænd det daværende ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard.

Men se, der er stor forskel på det avancestop, jeg gennemførte dengang, og det avancestop, som den højtærede minister nu vil gennemføre. Det avancestop, jeg gennemførte, indeholdt kun nogle meget få, virkelig meget få forbrugsvarer — jeg går ud fra, at den højtærede minister selv har set det efter — for der var såmænd ingen luksusvarer, der var ingen silkestrømper eller noget med østers, eller hvad man kunne tænke sig. Der var kun nogle enkelte varer som grønkonserves, fiskekonserves, kakao; det kunne man overse og administrere, og det var ikke i og for sig noget, der havde skadelige virkninger, men kun gavnlige virkninger på de få områder, det drejede sig om, og hvor det kunne have nogen betydning.

Jeg synes såmænd godt, den højtærede handelsminister kunne lære noget af den daværende handelsminister om, hvordan man skal klare tingene, når man er en liberal minister. Men det er interessant at se, hvorledes den højtærede handelsminister altid vender tilbage til disse år. Jeg kunne da også vende nogle år tilbage, da netop det radikale venstre sidste gang — det var vist i 1957 — skærpede monopollen. Der var såmænd ingen saglig begrundelse for det, bare dette, at man havde sluttet en aftale inden for det radikale venstre, retsforbundet og socialdemokratiet om, at sådan noget skulle man lave — det kan den højtærede handelsminister godt gå tilbage og se efter.

Mon ikke forholdet er det, at den højtærede handelsminister er blevet sådan lidt ængstelig? Det kan jeg egentlig godt forstå, for når man erindrer, hvordan det gik rets-

forbundet her i det høje ting, der ganske svigtede sine liberale synspunkter og principper — de arbejdede jo også under socialdemokraternes diktat — ja, så kan jeg egentlig godt forstå, at den højtærede handelsminister er noget ængstelig for, at det skal gå ham og hans parti på samme måde. Derfor kan det godt være, at jeg slet ikke behøver at optræde som kannibal, og det har jeg egentlig heller ikke megen lyst til, for jeg har alligevel ikke så stor appetit på den højtærede handelsminister.

Den højtærede boligminister var så venlig at give mig nogle svar med hensyn til, hvordan han så på spørgsmålet om lønglidning. Den højtærede boligminister sagde, at det kunne man nok hitte ud af inden for kommunerne, og der var jo kommunalt selvstyre. Det er rigtigt, det kan man, og det er klart, at det må kommunerne også. Det må Københavns kommune vel også; den må følge de retningslinjer, som gives heroppefra, så den ikke kan betale nogen som helst lønglidning i sine egne byggeforetagender.

Den højtærede boligminister sagde imidlertid også, at dér, hvor staten havde indflydelse, hvor boligministeriet havde indflydelse, dér, hvor der blev bygget med statsgaranti, kort sagt hele det byggeri, som staten sætter i gang og derfor har indflydelse på, dér ligger ansvaret hos de respektive styrelser, d. v. s. først behandles sagerne i boligministeriet, og så har styrelserne ansvar derfor på samme måde, som kommunerne har ansvar for det byggeri, de foretager, og hvortil de får statsstøtte. Her siger den højtærede boligminister — sådan har jeg forstået det — at hvis der tages forbehold over for lønglidning i byggeperioden — jeg skal ikke citere videre — så vil man ikke tillade, at et sådant forbehold kommer ind i entreprisekontrakten eller i det forslag, der stilles. Ja, det forstår jeg godt, men når den højtærede boligminister ser sådan på det, hvorfor kan den højtærede minister så ikke over for alle forvaltningerne og også over for kommunerne, der får denne statsstøtte, direkte forbyde dem at betale lønglidningspriser i byggeperioden? For det er det, der er det afgørende. Jeg vil gerne spørge den højtærede boligminister, om han ikke direkte under en eller anden form, i et cirkulære